

2020-02-02 – Ze společné procházky Bělským lesem a literárně-čajového dýchánku

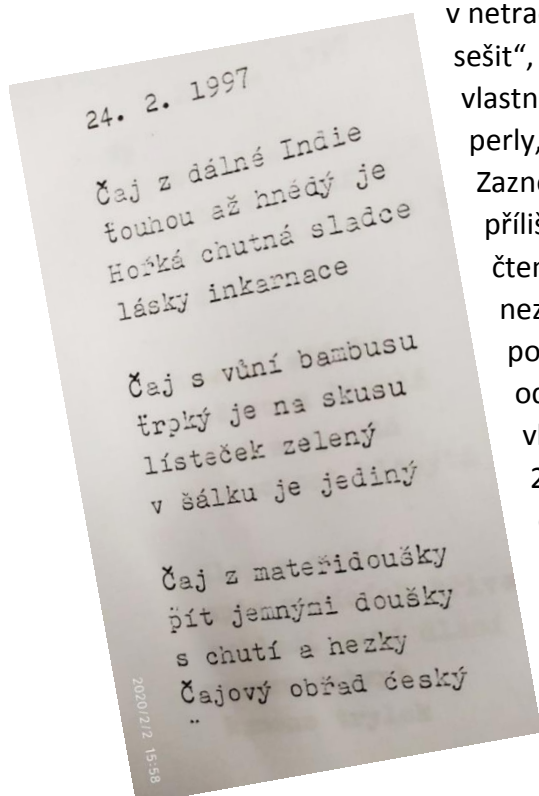

O jedné sychravé neděli jsme se vydali s Dobráky na procházku Bělským lesoparkem a na následné literární odpoledne. Program vedl Radek a s nápadem přišla Naďa. Celkem jsme se sešli ve složení Marek, Iba, Radek, Linda, Sandra, Honza, Jarka, Barbora, Irča, Jenda, Naďa, Dana, Kamil, Petra, Markéta a Sunny, náš minipsí maskot. Dodatečně nás v cíli střetla Jiřinka. Snad jsem na nikoho nezapomněla☺.

Srazili jsme se v podchodu na Dubině a nechali se vést regionu znalou rodinou Vyvalovou. Vyfásli jsme na startu také turistické tyčky, se kterými nakonec byly i drobné lapálie, nejsme někteří zvyklí je mít u sebe, tudíž je snadné je někde zapomenout ☺. Prošli jsme tedy výletním tempem Bělák, přes Křížovou cestu s kapličkou Panny Marie Lurdské, která byla hlavním cílem naší neděle, předtím jsme šli také kolem bažantnice, bylinkové zahrádky (krásné i v zimě), streetworkoutového hřiště, kasáren a nevím čeho všeho ještě... V průběhu cesty nás opustil jeden účastník z rodinných důvodů. Další, jak jsem již zmínila, zase přibyl po cestě, čili byl počet dorovnán. Původní plán byl hrát i discgolf, ale na to už jsme neměli ani síly, ani čas. Zpestřením nám tedy byla zejména mini lanová stezka ve stromoví a bluetooth reproduktor prozpěvující Nohavicovu píseň „v Bělském lese toulají se mamuti...“ do které jsme mu svorně přizvukovali.

Jako Na severu jsme se někteří opravdu cítili, pročez jsme zavítali do milé hospůdky typu koliba na zelné polévky, čaje a případně i svařáky. Z hospůdky se pak obětavá účastnice Linda vydala jít hledat „ztracené“ hole a ty zakrátko jako trofej nad hlavou vítězně přinesla (přiběhla) a za odměnu se taky občerstvila, čili nic nebylo nakonec ztraceno. Všichni včetně hole zapomenuvšího chodce měli radost. Nosná část po stránce duševní potavy tedy mohla s poloplnými břichy směle začít.

Jak to tak bývá, jako první se čtení chopil ten otrkanější z nás, a to s příběhem opiček Hupa a Hopa v netradičním tiskovém zpracování. Poté už hrál hlavní roli tzv. „zelený sešit“, který mezi námi koloval a každý kdo chtěl, z něj předčítal dle vlastního výběru. Obsahoval básnické i prozaické poklady, cennosti a perly, vesměs přeepsané ručně na stroji „ještě“ za dob minulého režimu. Zazněl tak Lermontov, Bunin, a dále se přiznám, že si autory bohužel příliš nepamatuji, zůstali totiž v anonymitě a poznal je jen sečtělý čtenář. Spousta autorů byla z řad známých a přátel, čili zatím ☺ neznámých a neslavných autorů. O přidaný umělecký dojem se postarala Sandra se svým muzikálovým zpěvem, což bylo dojemné i odvážné. Sandra také jako jediná přinesla na literární odpoledne vlastní tvorbu, své melancholické a rozjímavé úvahy z let 2012 a 2015. Byly velmi zdařilé, za mne by si zasloužily minimálně ještě další čtení. Aby reportáž nebyla delší než akce samotná, tak jen doplním, že se podával famózní mařinkový čaj a sušenky, také brazilská káva ☺ a tím skončím a zvu iniciátory i realizátory někdy ke druhému kolu, třeba zase s jiným sešitem....

S láskou a dobrou nadějí zapsala Bára.

